

N:o 30.

Af herr A. Kihlberg, om ändring af § 2 mom. 3 i kongl. kungörelsen om grunderna och sättet för markegångsprisens bestämmande den 11 maj 1855.

Uti kongl. kungörelsen af den 11 maj 1855 angående grunderna och sättet för markegångsprisens bestämmande förordnas, att upprätandet af de priskuranter, som skola tjena till ledning för bestämmandet af det årspris, som ingår i beräkningen af det tioåriga medelmarkegångspriset, skall för hvarje fögderi verkställas af en nämnd bestående af 4 till 8 sockneombud, utsedda å kommunalstämma turvis mellan socknarna efter länsstyrelsens förordnande, samt lika många af länsstyrelsen utsedda ledamöter, hvilken nämnd har att på kronfogdens kallelse sammanträda en gång i början af januari månad och en gång i slutet af mars månad hvarje år. De räntepersedlar dessa priskuranter upptaga äro för de flesta län endast tre, nemligen råg, korn och smör, i en del län dessutom fläsk, kött, hö och tackjern. För att meddela ortens pris på dessa persedlar skola nu alla nämndens ledamöter resa till en gemensam plats, till hvilken de flesta hafva flera mil från sina hem. Man hör därför vid nästan hvarje sammanträde missnöje uttalas af ledamöterna öfver dessa onödiga och kostsamma resor och ofta nog uteblifver flertalet. Det skulle deremot blifva mycket enklare och lemna mera tillförlitligt resultat, om hvar och en ledamot kunde få skriftligen insända sitt votum, hvarefter kronfogden hade att taga medeltalet af de ingifna prisuppgifterna samt jemte eget utlåtande insända protokoll

deröfver till länsstyrelsen. Den besparing i resekostnad och tid, som genom en sådan förändring skulle göras, beräknad för hela riket, blir icke så obetydlig, och genom sådant förfarande komme man från ett missbruk, som kan göra sig gällande vid nämndens sammanträden, derigenom att, då nämnden icke kan enas om ett pris och hvar och en ledamot efter upprop uppgifver sitt, den siste genom att sätta sitt pris oskäligt högt eller lågt, kan vinna det medelpris han önskar och sålunda dominera beslutet. Då det dessutom är af vigt, om ett godt resultat skall erhållas, att alla nämndens ledamöter insända prisuppgifter, torde äfven vara behöfligt att stadga vite för den, som i detta fall icke fullgör sin pligt. På grund af hvad jag sålunda haft äran anföras, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta sådan ändring i kongl. kungörelsen af den 11 maj 1855 om grunderna och sättet för markegångsprisens bestämmande, att § 2 mom. 3 i nyssnämnda kongl. kungörelse måtte erhålla följande lydelse:

För landet upprättas priskuranterna fögderivis af särskilda nämnder, hvilka utgöras, dels af sockneombud, ett för hvarje socken årligen å kommunalstämma valde bland ortens räntegifvare, skiftesvis af det antal socknar och efter den ordning dem emellan, som Konungens befallningshafvande, efter vederbörandes hörande, bestämmer, med iakttagande dock att antalet inom hvarje fögderi icke må vara ringare än fyra och icke öfverstiga åtta, dels af ett motsvarande antal ledamöter, som Konungens befallningshafvande, likaledes för året, förordnar bland andra inom fögderiet bosatte för sakkunskap och oveld kände män, helst räntetagare. Erforderligt antal suppleanter må i enahanda ordning utses, att vid inträffande förfall för ordinarie ledamöter i markegångsnämnderna deras ställe intaga. Dessa nämnders ledamöter skola till kronofogden, tvenne gånger för hvarje skatteår, nemligen mellan den 24:de och 31:sta december och mellan den 17:de och 24:de mars insända skriftliga prisuppgifter å de artiklar, som skola ingå i priskuranten. Vid förra tillfället uppgöres priskuranter för de tre sista månaderna och vid det senare för de tre första månaderna af kalenderåret. Efter hvarje

gång prisuppgifter sålunda blifvit aflemnade, upprättat kronofogden priskurant upptagande medeltalet af de inkomna prisuppgifterna, hvilka, jemte priskuranten, insändas till Konungens befallningshafvande, hvarvid det åligger kronofogden att anmärka huru vida han i något fall anser andra pris än de uppgifna hafva varit i orten gällande, äfven som att särskildt uppsätta de vid marknader och andra afsättningsställen å landet gångbara pris; börande i afseende å sådana artiklar, hvilka i allmänhet utgöra föremål för afsalu, endast de pris, som äro gångbara vid så kallad kontant försäljning, läggas till grund för prisuppgifterna, äfvensom för de ifrån kronofogdarna deröfver afgifvande anmärkningar. Ledamot af markegångsnämnd vare vid vite af tio kronor skyldig att inom föreskrifven tid till kronofogden insända prisuppgifter. Samma skyldighet under enahanda ansvar åligge ock suppleant, i den händelse ordinarie ledamot är förhindrad att uppdraget fullgöra och suppleanten derom blifvit underrättad.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles vördsamt, äfvensom att utskottet täcktes föreslå de redaktionsförändringar, som anses nödiga, på det att syftemålet med motionen må vinnas.

Stockholm den 25 januari 1888.

Alfred Kihlberg,
från Upsala län.
